

Arrest

nr. 333 820 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. DENYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en België te zijn binnengekomen op 12 juni 2023, dient op 22 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 26 juli 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 5 maart 2025.

1.3. Op 24 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 25 april 2025 en die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 januari 1995 in Rafah in Gaza. U verliet Gaza in januari 2021 naar Egypte en reisde vervolgens op legale wijze naar Turkije, waar u ongeveer een jaar en acht maanden verbleef. U woonde er in een gebouw voor jongeren en werkte er in een fabriek om uw verdere reis te bekostigen. U reisde vervolgens op illegale wijze naar Griekenland, waar u op 30 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens het verloop van uw procedure verbleef u in een opvangcentrum op Samos. Na een week moest u het opvangcentrum verlaten en verbleef u nog drie weken in een achtergelaten tent op Samos. Hierna kreeg u bericht dat u als vluchteling was erkend (op 30 oktober 2022) en ging u naar Kreta. Hier verbleef u in een verlaten woning met andere vluchtelingen tot uw vertrek uit Griekenland op 21 juni 2023.

Op 22 juni 2023 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U haalt aan dat u in Griekenland dakloos was, geen werk vond, er geen medische of psychologische bijstand kreeg en er door de politie werd geslagen.

U vreest bij een terugkeer naar Gaza de oorlog en de economische situatie.

U legt ter staving van uw verzoek volgende documenten neer: uw Griekse verblijfskaart en paspoort, uw Asylum Seeker Card, uw geboorteakte, uw Palestijnse identiteitskaart, uw Palestijns paspoort, een attest van een spoedopname, een foto van uw spoedopname, een overzicht van uw medische behandelingen, afspraken en terugbetalingen van medische zorgen, een medisch attest over de verwondingen aan uw been, drie verzoeken om een psycholoog te verkrijgen, enkele voorschriften voor medicatie, een getuigenis van een ngo-medewerker in Griekenland, foto's van uw verwondingen in Griekenland, een geldoverschrijving, een vliegticket, uw UNRWAreregistratie, uw studentenkaart, gegevens over uw reis van Gaza naar Turkije en medische documenten van uw vader.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw dossier (Eurodac Marked Hit) blijkt dat u sinds 30 oktober 2022 internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen,

doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken

d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

*Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.*

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name dat u na een week het opvangcentrum moest verlaten en hierna in een verlaten tent verbleef (CGVS, p. 8-9), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming betreft, weigert u bovendien een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke situatie. Aanvankelijk verklaart u namelijk expliciet dat u na de positieve beslissing in Griekenland geen paspoort verkreeg, maar enkel een open verblijfsvergunning om binnen Griekenland te reizen. Gevraagd naar een foto van dit document, toont u de Asylum Seeker Card (document 5). Gevraagd of u nadien nog de moeite hebt gedaan om een verblijfskaart en paspoort aan te vragen, stelt u dat u door het racisme en de slechte situatie niet wilde blijven in Griekenland (CGVS, p. 10). Ook tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u geen Grieks paspoort heeft gehad (Verklaring DVZ, punt 25). U verklaarde verder dat u over land naar België was gereisd en dat u onderweg in Servië werd tegengehouden en teruggestuurd naar Albanië (Verklaring DVZ, punt 33).

Uit de gegevens van de Griekse migratiedienst blijkt echter dat u wel degelijk een verblijfskaart (ADET) en paspoort verkreeg in Griekenland (Landeninformatie 3). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat u hebt gezegd dat u een ausweis, verblijfskaart en reispas had en vraagt u hoe u naar hier kon komen zonder (CGVS, p. 11). Dat u uw eerdere verklaringen tracht te ontkennen, neemt niet weg dat u het CGVS in eerste instantie trachtte te misleiden, getuige uw verklaringen bij DVZ. Bovendien stelde u vervolgens dat u pas na acht maanden in Griekenland uw documenten ontving, dus kort voor uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 12). Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met de feitelijke gegevens, met name dat de uitgifte van uw reisdocument dateert van maart 2023, drie maanden voor uw vertrek uit Griekenland, wijzigt u opnieuw u verklaringen en stelt u dat u na vijf maanden uw documenten al ontving (CGVS, p. 13). Door uw gebrek aan medewerking op dit vlak, doet u afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, waaronder de geloofwaardigheid van uw levensomstandigheden in Griekenland. Door telkens uw verklaringen te wijzigen over het bezit van deze documenten stelt u het CGVS bovendien niet in staat om een goed beeld te krijgen van uw werkelijke situatie in Griekenland, aangezien de mogelijkheden die u daar heeft op vlak van ondersteuning afhankelijk zijn van het al dan niet bezitten van een geldige ADET.

Dat u al uw Griekse documenten bij aankomst in België weggegooid zou hebben, toont verder dit gebrek aan medewerking aan. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) weggooit, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee

personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat** te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen in tempore suspecto en zonder het te bewijzen dat u uw gedrukte verblijfsvergunning weggegooid zou hebben (CGVS, p. 11). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Er dient verder ook aangestipt te worden dat u nog een foto hebt van het document (document 4 en 5).

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 25 oktober 2025, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op:

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

De medische problemen die u heeft vereisen namelijk geen zware, complexe of regelmatige behandeling. De pijn die u hebt aan uw been behandelt u met een eenvoudige pijnstiller. De medicatie die u hier voor werd voorgeschreven wenst u niet langer te nemen (CGVS, p. 5-6). Daarnaast hebt u enkel last van tandcaries (CGVS, p. 6). Andere medische problemen blijken niet uit de talrijke documenten die u hebt voorgelegd (documenten 8-10). Waar u stelt dat u in Griekenland op medisch vlak niet werd geholpen, moet er bovendien op worden gewezen dat u zelf weinig stappen ondernam om de nodige medicatie te verkrijgen. U verklaart dat u voor uw tanden naar de gemeente ging, dat ze u zeiden te wachten op een oproep, maar dat u geen oproep kreeg (CGVS, p. 15). Van verdere pogingen om behandeld te worden door een arts of tandarts, die beter geplaatst zijn dan de gemeente om u te behandelen, maakt u geen melding. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat er in Griekenland wel degelijk gratis gezondheidszorg voorhanden is bij openbare ziekenhuizen en medische centra. U hebt dus geen ernstige pogingen ondernomen om er uw rechten te doen gelden.

Waar u verwijst naar uw psychologische moeilijkheden, maakt u zelf enkel melding van stress door de situatie van uw familie in Gaza. U heeft zichzelf ook eenmalig gesneden en u vervolgens bij de spoeddienst aangemeld, waarvan u eveneens een foto en een attest neerlegt (documenten 6 en 7). U verklaart echter dat dit een uitzonderlijke gebeurtenis was, die het gevolg was van uw uitwijzing uit het opvangcentrum in combinatie met een gebrek aan contact met uw familie in Gaza (CGVS, p. 6-7). Dit wordt bevestigd door het attest van de psycholoog die u op de spoeddienst onderzocht, die verdere psychologische ondersteuning opportuun vond, maar geen verder medisch onderzoek noodzakelijk achtte (document 6). Uit dit attest blijken evenmin andere ernstige psychologische problemen dan deze waar u zelf melding van maakt. Uit het feit dat u zichzelf spontaan aanbood bij de spoeddienst, blijkt bovendien dat u ondanks uw psychologische toestand op dat moment voldoende zelfredzaam was om hulp in te roepen wanneer u dit nodig had en dat u ook toegang had tot die hulp.

Naast het attest van uw opname op de spoeddienst, staat in uw overzicht van medische behandelingen een verslag van een consult bij een psycholoog op 29 november 2023. Dit lijkt echter over een andere persoon te gaan, aangezien er sprake is van het verlies van drie broers in Gaza en het overlijden van uw ouders in 2014. U maakte echter geen melding van het overlijden van leden van uw gezin, maar wel van neven, nichten, tantes en ooms (CGVS, p. 2, 4; Verklaring DVZ, punt 13 en 18).

Waar u verder verklaart dat u een keer per maand naar de psycholoog gaat, blijkt dit niet uit de neergelegde documenten. U legt twee bewijzen neer van afspraken bij de psycholoog in december en oktober 2024 (document 9). In uw overzicht van medische behandelingen wordt nog melding gemaakt van een afspraak in december 2023 (document 3). Daarnaast legt u nog enkele mails neer met de vraag voor psychologische begeleiding, waarvan een dateert van november 2024 (document 11). Dit doet dan ook uitschijnen dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud niet maandelijks naar de psycholoog ging. Dit wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat u geen enkel attest van deze psychologische begeleiding neerlegt.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de neergelegde documenten blijkt dan ook niet dat uw psychologische moeilijkheden van die aard zijn dat ze zware, complexe en regelmatige behandeling zouden vereisen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand en huisvesting, moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u

volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar niet wordt betwist dat u zich in een moeilijke situatie bevond in Griekenland, moet namelijk benadrukt worden dat u erg weinig initiatieven heeft genomen om uit deze situatie te komen. U zou namelijk enkel naar de gemeente en naar één organisatie in Kreta zijn geweest, waar u een afspraak kreeg voor enkele maanden later. Daarnaast verwijst u naar Alpha, de organisatie die u heeft geholpen tijdens uw verblijf op Samos, toen u nog niet als vluchteling was erkend (CGVS, p. 13). Tijdens uw maandenlange verblijf in Kreta hebt u geen verdere stappen ondernomen. Er kan wel degelijk van u verwacht worden dat u meer pogingen zou ondernemen om uit deze situatie te komen. Bovendien hebt u een uitgebreid familiaal netwerk in Europa (CGVS, p. 11; Verklaring DVZ punt 21-22), dat u in het verleden reeds financieel heeft bijgestaan. Uw neven hadden namelijk 1000 euro aan u gegeven om uw reis te bekostigen (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom zij u niet konden helpen met het betalen van huur, maar wel om uw reis te betalen, stelt u dat ze u met moeite 50 of 100 euro stuurden (CGVS, p. 14). U maakt niet duidelijk waarom zij u geen geld konden geven of lenen om uit uw precarie situatie in Griekenland te geraken, maar wel een grote som konden geven om u uit Turkije te laten weggaan, waar u onderdak en werk had. Dit wijst er eens te meer op dat u niet de intentie had een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten te doen gelden. Dat wordt nog bevestigd door het gegeven dat u slechts enkele maanden na het ontvangen van uw Griekse verblijfsdocumenten uit Griekenland vertrok (CGVS, p. 12-13). De vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt bovendien van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Uw voorgehouden situatie in Griekenland staat bovendien in schril contrast met de zelfredzaamheid die u in andere landen vertoonde. In Turkije had u namelijk wel langdurig onderdak en werk, waardoor u geld kon verdienen om uw verdere reis te bekostigen (CGVS, p. 8). Uw pogingen om werk te vinden in Griekenland bestonden echter enkel uit het wachten aan een stopplaats en het aanspreken van enkele werkgevers (CGVS, p. 14). Ook op het vlak van het zoeken naar werk in Griekenland bleven uw pogingen dus erg beperkt.

U toont aldus niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

U legt wel de getuigenis van de ngo-medewerker neer (document 13), maar dit handelt over uw verblijf op Samos, nog voor uw erkenning als vluchteling. Voor het overige legt u geen bewijzen neer van uw socio-economische problemen in Griekenland.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van aanvaringen met de daar aanwezige autoriteiten (CGVS, p. 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. U diende tegen deze incidenten namelijk geen klacht in (CGVS, p. 14). Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst

van de feiten die u inroept. U legt namelijk enkel enkele foto's neer over de verwondingen die u hierdoor zou hebben opgelopen (document 14). Uit deze foto's kan echter niet worden geconcludeerd waar en in welke omstandigheden u deze verwondingen hebt opgelopen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Deze handelen namelijk uitsluitend over uw identiteit, uw reisweg en de medische problemen van uw vader, die niet betwist worden, maar geen weerslag hebben op de bescherming die u hebt in Griekenland.

Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. De opmerkingen op de notities hebben namelijk tot doel om de verzoeker in staat te stellen opmerkingen te maken bij de vertaling of transcriptie, concrete misverstanden recht te zetten of eventueel bij concrete elementen extra duiding te geven, steeds vertrekkende van de verklaringen die werden genoteerd. Het kan echter niet de bedoeling zijn om, na reflectie en met behulp van derden, de vragen die u tijdens het persoonlijk onderhoud werden gesteld nogmaals te beantwoorden met volledig andere verklaringen. U hebt namelijk tijdens het persoonlijk onderhoud reeds de kans gekregen om op elk van deze vragen te antwoorden. U bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u alle redenen kon geven waarom u niet naar Griekenland kon terugkeren (CGVS, p. 15). Gevraagd of u op het einde van het persoonlijk onderhoud nog iets wilde toevoegen, stelde u bovendien dat uw antwoorden allemaal duidelijk waren en u hebt geantwoord op alle vragen die u werden gesteld (CGVS, p. 18). Bijgevolg kunnen deze opmerkingen, die in sommige gevallen het tegenovergestelde van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud beweren, niet opwegen tegen de verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Palestijnse gebieden.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist niet dat hij door de Griekse asielinstanties op 26 oktober 2022 als vluchteling erkend is, noch dat hij houder is van een geldige Griekse verblijfsvergunning tot 2025 en een Grieks paspoort dat geldig is tot 21 maart 2028. Hij betoogt dat, hoewel de commissaris-generaal de bestreden beslissing baseert op geactualiseerde informatiebronnen, zij niet verduidelijkt hoe de meest recente beschikbare informatie haar in staat stelt te besluiten dat niet elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland automatisch in een toestand van zeer verregaande deprivatie terechtkomt.

Verzoeker meent dat de huidige situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie, problematisch is. Volgens hem impliceert dit dat verzoekers om internationale bescherming in België, die al een internationale beschermingsstatus in Griekenland hebben, niet verplicht zijn om persoonlijke elementen aan te dragen die een buitengewone kwetsbaarheid aantonen. Desondanks stelt hij dat hij een extreme vorm van kwetsbaarheid vertoont, waarmee naar behoren rekening moet worden gehouden, wat volgens hem niet gebeurd is.

Verwijzend naar rechtspraak van de Raad, merkt hij op dat er rekening gehouden moet worden met de informatie over de grote onzekerheid waarin het merendeel van de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland verkeren, waardoor de betekenis van het concept “echte autonomie en keuze” bij hem sterk in perspectief dient te worden geplaatst. Hij legt uit dat zijn oorspronkelijke bedoeling was om zijn leven op te bouwen in Griekenland, maar dat hij zich genoodzaakt voelde Griekenland te verlaten vanwege de vele moeilijkheden waarmee hij te kampen kreeg. Hij benadrukt dat dit geen vrije keuze, maar een wanhoopsdaad was en dat er ook rekening moet gehouden worden met zijn kwetsbaarheid en geestestoestand.

Voorts wijst hij erop dat hij niet langer in het bezit is van zijn Griekse verblijfsvergunning en zijn paspoort, wat hij zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft aangevoerd. Volgens hem vormt het feit dat hij deze documenten bij aankomst in België weggegooid heeft een uitdrukking van zijn diepe vrees om naar Griekenland teruggestuurd te worden en niet van een gebrek aan medewerking. Hij beklemtoont dat hij de kopieën van deze documenten aan het CGVS heeft overgemaakt. Hij werpt op dat hij zich gedurende minstens vier maanden in Griekenland zonder verblijfstitel zal bevinden. Hij meent dat het AIDA-rapport wel degelijk gewag maakt van belemmeringen betreffende de toegang tot werk, huisvesting en gezondheidszorg tijdens de wachttijd tot de afgifte van de verblijfsvergunning. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad, stellende dat hij het risico loopt op tijdens die periode zonder onderdak te vallen, te meer nu hij over geen enkel netwerk in Griekenland beschikt dat hem in de tussentijd zou kunnen bijstaan.

Hij voegt toe dat de bewering dat het AFM mogelijks nog actief zou zijn, geenszins betekent dat hij toegang zal hebben tot huisvesting en verwijst hiervoor naar het AIDA-rapport. Ook voert hij aan dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, hij geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg. Hij meent dat de informatie van het HCR waarop de commissaris-generaal zich beroept tegenstrijdig is met het AIDA-rapport en niet gedateerd is.

Vervolgens voert hij aan dat uit zijn medische stukken duidelijk blijkt dat hij aanzienlijke psychologische problemen heeft. Hij stelt dat het verslag van 29 november 2023 wel degelijk op hem betrekking heeft, gezien er louter sprake was van een vertaalfout tijdens het medisch consult. Hij benadrukt dat uit deze stukken ook blijkt dat hij een zelfmoordpoging heeft ondernomen. Hij meent dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat dergelijke wanhoopsgedaan geen mate van ernst zou hebben op grond van het feit dat het "slechts" één poging geweest is. Hij acht het verbijsterend dat de commissaris-generaal van mening is dat het feit dat hij zich gemeld heeft bij de hulpdiensten zou getuigen van voldoende autonomie, nu hij is aangekomen dankzij zijn vriend. Hij geeft aan dat hij herhaalde pogingen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot regelmatige psychologische ondersteuning. Hij vervolgt dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit de Gazastrook en zijn naaste familie daar vast zit. Volgens hem is de commissaris-generaal op de hoogte van de huidige situatie daar en heeft hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn diepe angstgevoelens geuit over de oorlog aldaar. Hij acht zijn gevoelens van angst, vrees, bezorgdheid, wanhoop, pijn en onmacht duidelijk, gelet op de humanitaire ramp. Hij meent dat de rampzalige geestelijke gezondheidstoestand van verzoekers om internationale bescherming uit de Gazastrook ook aangetoond is door het rapport van Ulysse. Gelet op de bevindingen uit dit rapport, lijkt het volgens hem moeilijk betwistbaar dat alle verzoekers om internationale bescherming uit de Gazastrook op de een of andere manier te maken hebben met ernstige psychologische problemen en hierdoor een bijzondere kwetsbaarheid vertonen. Hij betoogt dat het ontbreken van een uitgebreid psychologisch rapport niet betekent dat er geen diepe psychologische problemen zijn en dat het aan de commissaris-generaal was om rekening te houden met de emotionele verwoestingen die de geestelijke gezondheid van het Palestijnse volk als geheel treffen. Hij hoopt ter zitting een uitgebreider psychologisch rapport te kunnen neerleggen. Hij stelt dat hij over een buitengewoon kwetsbaar profiel beschikt en het hem de nodige autonomie ontbeert om de moeilijkheden die opkomen bij het vinden van werk en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland het hoofd te bieden. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met zijn psychische toestand bij het onderzoek van zijn pogingen om in Griekenland werk, huisvesting en gezondheidszorg te krijgen. Volgens hem zijn de door hem ondernomen stappen redelijk gelet op zijn geestelijke gezondheidstoestand, de praktische moeilijkheden en het algemene gebrek aan informatie voor begunstigden van internationale bescherming. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal niet specificeert welke "andere stappen" hij had moeten nemen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en herhaalt dat hij als bijzonder kwetsbaar dient te worden beschouwd. Hij werpt op dat, indien de Raad nog twijfels zou hebben over de risico's die hij loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, om een medisch onderzoek te gelasten teneinde de ernst van zijn psychische stoornissen en de gevolgen daarvan voor zijn dagelijks leven te beoordelen.

Hij voert eveneens aan dat de commissaris-generaal de bewijsregels veel te strikt interpreteert waar zij oordeelt dat hij geen bewijzen geleverd heeft van de incidenten waarbij hij slachtoffer werd van de Griekse politie. Hij stelt dat het feit dat hij niet over andere bewijzen van het vermeende politiegeweld beschikt niet betekent dat dit geweld niet heeft plaatsgevonden. Hij verwijt de commissaris-generaal weinig vragen over dit onderwerp gesteld te hebben, terwijl het politiegeweld tegen migranten in Griekenland nochtans wijdverspreid gedocumenteerd is. Hij merkt op dat dit geweld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt waarvan men redelijkerwijze kan aannemen dat dit zich opnieuw kan herhalen in geval van terugkeer, aangezien dit fenomeen van een systematisch karakter getuigt.

Tot slot gaat hij in op het inhoudelijk onderzoek van zijn beschermingsverzoek met betrekking tot zijn herkomstgebied, namelijk Palestina.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Gedetailleerd attest van de vzw Ulysse.
- Hij refereert ook naar volgende nieuwe stukken, waarbij hij telkens de weblink vermeldt:
- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2022*, juni 2023;
 - AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024;
 - Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, juni 2022;
 - RSA/PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2023;
 - RSA/PRO ASYL, *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"*, maart 2024;
 - C. BOITIAUX, *"De plus en plus de cas", ces réfugiés statutaires de Grèce qui demandent l'asile en Belgique*, 15 maart 2024 ;
 - UNHCR, *"Position on Returns to Gaza"*, maart 2022 ;
 - Myria, *"Communiqué de presse - Les personnes ayant un droit de séjour en Belgique coincées à Gaza n'ont aucune perspective d'évacuation"*, 16 november 2023 ;
 - Euronews, *"Destruction de Gaza: pire que les villes allemandes durant la Seconde Guerre mondiale (Borrell)"*, 25 april 2024 ;
 - OHCHR, *"Press release : Gaza: UN experts call on international community to prevent genocide against the Palestinian people"*, 16 november 2023 ;
 - OCHA, *"Hostilities in the Gaza Strip and Israel - reported impact - Day 382"*, 22 oktober 2024;
 - Reliefweb, *"Gaza: le déblaiement de 37 millions de tonnes de débris pourrait prendre jusqu'à 14 ans"* ;
 - Human Rights Council, *"Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967 - Advance unedited version"*, A/HRC/55/73, 25 maart 2024 ;
 - HRW, *"Israel: Starvation Used as Weapon of War in Gaza"*, 18 december 2023;
 - BBC, *"Maintenant que le chef du Hamas est mort, qu'est-ce qui empêche un cessez-le-feu à Gaza?"*, 23 oktober 2024
 - TV5 Monde, *"Assiégée par l'armée israélienne, Jabalia, dans le nord de Gaza, vit une tragédie"*, 15 oktober 2024 ;
 - CIJ, 26.01.2024. RG 2024-192;
 - CIJ, 28.03.2024. RG 2024-192;
 - CIJ, 24.05.2024. RG 2024-192.

3.2. Op 8 september 2025 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin zij refereert aan volgende nieuwe stukken waarvan zij de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update*, 24/6/2024;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, juni 2022;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024;
- RSA, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;
- Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- Cedoca, *COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*, 25 juli 2025.

3.3. Op 26 september 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Rapport AZ Sint-Maria Halle, urgentiedienst, d.d. 11.09.2025;
- Medisch verslag van Dr A.V.E., d.d. 24.09.2025;
- Medisch verslag van Dr A.V.E., d.d. 18.08.2025;
- Medische voorschriften;
- Medische verslagen AZ Sint-Maria Halle, d.d. 19.05.2025 en 14.06.2025;
- Attest van psycholoog K., 26 september 2025;
- Attest van psychiater N.A., 24 september 2025;
- Refugee support Aegean, *"Recognised refugees in Greece - 2025"*, april 2025.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend op 26 oktober 2022 (AD CGVS, landeninformatie, stuk 3, aanvraag info Dublin unit Griekenland 9.11.23; stuk 2, EURODAC Marked Hit 23.06.23). Verzoeker werd in bezit gesteld van een ADET, geldig van 26 november 2022 tot 25 oktober 2025 en een reispaspoort, geldig van 22 maart 2023 tot 21 maart 2028 (AD CGVS, landeninformatie, stuk 3, aanvraag info Dublin unit Griekenland 9.11.23). Hij legt hier eveneens kopieën van voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). Voorgaande is in overeenstemming met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” d.d. september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, p. 243).

Er liggen geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier concrete gegevens of verifieerbare elementen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van verzoekers verleende status, noch bevat het enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en sociale bijstand, terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 12; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and*

socio-economic rights, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse ministerie voor asiel en migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 29-30; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen voor statushouders in Griekenland is zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming; voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland is vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen; zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting; en statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (RSA/PRO ASYL *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Zij moeten echter wel over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA beschikken (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 34). Volgens de AMKA-verordening kunnen statushouders hun AMKA alleen activeren door een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat te laten zien dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid ("ERGANI"), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt mensen die internationale bescherming krijgen dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Daardoor kunnen statushouders die geen legale baan hebben, geen actieve AMKA krijgen en worden ze helemaal uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor asiel en migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd. Ten slotte zorgt de eis van een "geldige" verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 22-24). In de praktijk moet verder rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, wordt de zogenaamde "cash assistance" die aan verzoekers om internationale bescherming wordt toegekend, automatisch gestopt eens een beslissing over het beschermingsverzoek is genomen. Dit neemt niet weg dat statushouders toegang genieten tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd

meegedeeld (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren. (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 35; AIDA/ECRE *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van het AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. (RSA/PRO ASYL *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere

noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024, p. 244-246; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taal gerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 15-16; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (RSA/PRO ASYL *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "wordt dus niet bereikt in

situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling" (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

4.6. Het komt aldus aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De informatie die hij bespreekt in zijn verzoekschrift, werd ook *supra* in beschouwing genomen en laat aldus niet toe tot een andersluidende conclusie te komen; een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, die *infra* besproken wordt.

4.6.1. Verzoeker niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met dermate medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker verklaart dat hij psychologische problemen heeft en dat hij opgenomen was op de spoeddienst omdat hij zichzelf gesneden had. Hij stelt dat hij continu stress heeft omdat hij voortdurend aan de situatie van zijn familie in Gaza moet denken (NPO, p. 5-6, 12). Ter staving van zijn psychische problemen legt hij verschillende medische voorschriften en attesten neer.

De historiek van medische opvolging bevat verschillende tegenstrijdige vermelding over de toestand van zijn familieleden, wat de bewijswaarde van dit attest ernstig ondermijnt. Zo wordt meermaals verwezen naar het overlijden van twee of drie broers en wordt vermeld dat zijn ouders overleden zijn in 2014, terwijl dit niet strookt met zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS en de DVZ (NPO, p. 2, 4; AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 24.07.23, punten 13, 18). Dat dit simpelweg om een vertaalfout zou gaan, betreft slechts een blote bewering die verzoeker geenszins aannemelijk maakt, te meer nu het om drie afzonderlijke vermeldingen door drie verschillende artsen gaat (rendez-vous 8 november 2023, 9 november 2023, 29 november 2023). Wat er ook van zij, uit dit dossier blijkt dat verzoeker op 8 november 2023 een afspraak had waarbij een diagnose van posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) werd genoteerd, met de aanbeveling tot psychologische opvolging. Bij een daaropvolgend intakegesprek op 9 november 2023 wordt ingegaan op de situatie van zijn familie in Gaza, waarbij opnieuw psychologische begeleiding aangewezen werd geacht. Op 29 november 2023 rapporteert verzoeker klachten zoals slaapproblemen, gevoelens van verdriet, prikkelbaarheid en angst, met lichamelijke symptomen zoals trillen en ademhalingsmoeilijkheden. De arts stelt op dat moment geen actuele suïcidale gedachten vast, maar merkt wel op dat deze in het verleden aanwezig waren (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Daarnaast legt hij een attest neer van het "Hôpital de la Citadelle" waaruit blijkt dat hij zich op 1 augustus 2024 aanmeldde op de spoeddienst wegens psychische problemen en zelfbeschadigend gedrag, namelijk oppervlakkige snijwonden op de linker onderarm, waarvan hij ook een foto voorlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 7). De behandelend arts stelt vast dat verzoeker lijdt aan contextuele stress door het gebrek aan nieuws van zijn familie in Gaza. Hij stelt dat hoewel verzoeker hoofdpijn, slaapstoornissen en innerlijke spanning ervaart, er geen actuele suïcidale plannen zijn. Dit blijkt eveneens uit verzoekers verklaringen, gezien hij spreekt over een eenmalig incident dat was gebeurd omdat er familieleden in Gaza gestorven waren, hij geen contact kreeg met zijn familieleden en hij niet langer in het opvangcentrum kon verblijven. Na dit incident kreeg hij extra activiteiten toegewezen zodat hij zich kon bezighouden en niet voortdurend moest focussen op zijn problemen (NPO, p. 5-7). De dokter adviseert verdere psychologische opvolging. Hoewel aldus vermeld wordt dat verzoeker aan PTSS lijdt en er een opsomming gegeven wordt van de symptomen die hij ervaart, kan hieruit niet worden afgeleid wat aan de basis lag van deze diagnose,

noch op grond van welke wetenschappelijke onderzoeken men tot deze diagnose gekomen is. Er wordt voorts niet ontkend dat verzoeker zelfbeschadigend gedrag vertoond heeft, maar zowel verzoekers arts als verzoeker zelf bevestigen dat er geen actueel suïcidegevaar is. De desbetreffende attesten bevatten bovendien geen informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die moet worden opgestart. Er wordt enkel geattesteerd dat verzoeker psychologische hulp nodig heeft, maar verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat dit voor hem reeds op structurele wijze werd opgestart. Verzoeker stelt weliswaar dat hij maandelijks psychologische begeleiding krijgt (NPO, p. 6), maar dit vindt geen weerslag in de neergelegde documenten. Uit de stukken kan enkel worden opgemaakt dat hij een psychologische consultatie had op 7 december 2023 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8), op 18 oktober 2024 en op 13 december 2024 (*ibid.*, stuk 9). Uit het mailverkeer van 2 november 2024 blijkt enkel dat er een aanvraag voor psychologische zorg bij Solentra werd gedaan, maar dat er sprake was van een wachttijd van meerdere maanden (*ibid.*, stuk 11). De voorschriften geven geen informatie over de medische toestand van verzoeker (*ibid.*, stuk 12). Uit deze attesten kan aldus niet worden afgeleid dat er in hoofde van verzoeker bepaalde fysieke of psychologische problemen aanwezig zijn die hem zouden verhinderen zich staande te houden in Griekenland in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. Overigens, hoewel niet betwist wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden.

De meer recente verslagen die verzoeker bij zijn aanvullende nota neerlegt, liggen in het verlengde van voorgaande vaststellingen. Zijn dokter attesteert weliswaar op 18 augustus 2025 dat er sprake is van een ernstige PTSS, gekenmerkt door intense angst, nachtmerries en slaapproblemen en dat er sprake is van terugkerende suïcidale gedachten, wat wijst op een aanzienlijke psychische kwetsbaarheid, maar geeft niet weer op basis waarvan hij tot die bevindingen gekomen is (aanvullende nota 26.09.25, stuk 3). Voormeld attest werd overigens niet opgesteld door een psycholoog of psychiater.

Uit het attest van 11 september 2025 van de spoedgevallendienst in het AZ Sint-Marie Halle blijkt dat verzoeker omwille van 'suïcide ideatie' naar de spoedgevallendienst gebracht werd met de ambulance en dat hij ernstige psychosociale problemen heeft na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, gecombineerd met een recent ontslag op het werk, wat geleid zou hebben tot automutilatie en dit voor de eerste keer. Bij klinisch onderzoek werden twee oppervlakkige snijwonden ter hoogte van de linker onderarm vastgesteld. De dokters diagnosticeren verzoeker met passieve suïcide-ideatie in combinatie met een sociale problematiek. Op de spoedafdeling werd medicatie voorzien en werd een voorstel gedaan tot opname op de PAAZ-afdeling met verdere psychiatrische opvolging (aanvullende nota 26.09.25, stukken 1 en 2). Van deze opname op de PAAZ-afdeling liggen geen stukken voor en ter terechtzitting wordt hier verder geen melding van gemaakt.

Verzoekers arts stelt op 24 september 2025 een attest op waarop hij zich grotendeels baseert op de gezegden van de persoon die verzoeker vergezelt. Hij geeft aan dat verzoeker goed georiënteerd is in tijd en ruimte en dat hij melding maakt van slaapproblemen. De arts beschrijft een lichte verbetering in zijn slaapproblemen, angstgevoelens en suïcidale gedachten, maar geeft ook aan dat deze symptomen nog bestaan. De arts voert aan dat verzoeker ermee ingestemd heeft om zijn behandeling en ambulante opvolging voort te zetten, met één sessie om de drie weken (aanvullende nota 26.09.25, stuk 7). In tegenstelling tot wat verzoeker omschrijft in zijn inventaris, gaat voormeld attest niet uit van een psychiater, doch wel van een dokter en is het hoofdzakelijk gebaseerd op de gezegden van een derde, zonder dat hierbij evenwel enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. In het attest wordt melding gemaakt van verzoekers reisweg, zijn vrees voor een terugkeer naar Griekenland en zijn schuldgevoel ten aanzien van zijn familie in Gaza. Bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, moet worden aangenomen dat deze diagnose en de beweerde link met voorgaande elementen louter gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen, die objectieve bewijswaarde ontberen.

Het verslag van de klinisch psychologe van 26 september 2025 geeft de consultaties aan die verzoeker gehad heeft en maakt melding van verzoekers moeilijkheden ondergaan in Griekenland, zijn bezorgdheid voor zijn familie in Gaza en de moeilijke omstandigheden waarin hij zich bevond bij aankomst in België. Daarnaast maakt de psychologe melding van zijn Nederlandse taallessen en dat hij op psychologisch vlak zeer emotioneel is, gevoelig en uitgeput is. Daarnaast stelt de klinisch psychologe dat hij een gestructureerd discours heeft en over een grote emotionele helderheid beschikt. Zij besluit dat een psychologische begeleiding sterk wordt aangeraden met het oog op stabiele emoties en een behandeling van zijn ondergane trauma's (aanvullende nota 26.09.2025, stuk 6). Uit de bewoordingen van voormeld verslag blijkt dat het werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en dat er geen sprake is van een bepaald medisch onderzoek dat geleid heeft tot de conclusies die volgens de klinisch psychologe getrokken kunnen worden.

Hoewel uit voorgaande verslagen blijkt dat verzoeker bepaalde psychologische problemen heeft, wordt in deze verslagen niet verduidelijkt hoe men tot de conclusie van PTSS komt en wat de concrete psychologische opvolging moet inhouden. Uit de vaststelling dat verzoeker ermee ingestemd heeft om ambulant en om de drie weken opgevolgd te worden, blijkt alleszins niet dat zijn problemen een zware, complexe of regelmatige behandeling vergen die maken dat hij zich niet staande zal kunnen houden in Griekenland. Hoewel niet ontkend wordt dat verzoeker zich nogmaals op de spoeddienst heeft aangemeld

wegens automutilatie, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers psychologische situatie belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn psychologische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Het tegendeel blijkt ook onder meer uit de vaststelling van de opstellers van de verschillende attesten dat verzoeker getuigt van de capaciteit tot het voeren van een helder discours en getuigt van een emotionele helderheid. Er wordt nergens *in concreto* aangetoond dat en in welke mate zijn psychologische situatie hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. Het algemeen rapport van Ulysse, gevoegd bij de aanvullende nota, doet hier niet anders over oordelen (aanvullende nota 02.09.25, stuk 1).

De overige medische verslagen lijken erop te wijzen dat verzoeker kampt met fysieke moeilijkheden. Hierbij moet worden opgemerkt dat er geen enkele diagnose of noodzakelijk geachte medische behandeling beschreven wordt en dat op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker op heden medicatie neemt die onontbeerlijk zou zijn. Verzoeker verwijst naar documenten van de tandarts en stelt dat hij zijn tanden in Griekenland verloren heeft en hij nog steeds last heeft van caries (NPO, p. 5-6). Uit de historiek van zijn medisch dossier en de ten laste name van de medische kosten blijkt inderdaad dat hij tandproblemen heeft, waarvoor hij verschillende keren op consultatie ging en ibuprofen kreeg voorgeschreven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker stukken 8-9). Verzoeker stipt eveneens aan dat hij pijn aan zijn been heeft door een schotwonde, maar dat dit hij dit behandelt met paracetamol (NPO, p. 4-5). Het attest van zijn arts van 29 december 2023 toont aan dat verzoeker verschillende littekens heeft aan zijn been, waaromtrent hij verklaart dat hij reeds zeven jaar medische behandeling volgt naar aanleiding van een beenwonde. Hij stelt drie kogelgaten in zijn scheenbeen en één in zijn buik te hebben. Verzoeker ervaart aanhoudende pijn, met name in het linker onderbeen, die gepaard gaat met hyperesthesie overdag en 's nachts, evenals met neuro-pathische pijn en paresthesiën. Er wordt door de dokter gevraagd om hier tijdelijk medicatie voor te nemen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Uit niets blijkt dat zijn tandproblemen en het letsel aan zijn been hem zouden verhinderen zich staande te houden in Griekenland in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming nu deze op geen enkele wijze beschrijven hoe en in welke mate voormelde problemen verzoeker verhinderen in de dagdagelijkse zaken. Hij voegt eveneens verschillende overzichten van zijn medicatie bij (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 8, 12; aanvullende nota 26.09.25, stukken 4 en 5), verschillende aanvragen tot terugbetaling en bevestigingen van tenlastename voor de medische zorgen, o.a. inzake zijn tandproblemen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), een voorschrift voor kinesithérapie (aanvullende nota 26.09.25, stuk 4), laboresultaten (aanvullende nota 26.09.25, stuk 3), alsook een CT-scan van zijn onderrug en een onderzoek aan zijn testikels, waaruit geen abnormale resultaten blijken (aanvullende nota 26.09.25, stuk 5). Uit deze documenten kan evenmin blijken dat hij omwille van eventuele fysieke ongemakken niet in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere psychologische of fysieke kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Daarnaast blijkt allerminst, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, dat hem de toegang tot medische zorg zou zijn ontczegd in Griekenland. Immers blijkt dat hij zelf weinig concrete stappen ondernomen heeft om de nodige medische hulp of medicatie te verkrijgen. Hij verklaart weliswaar dat hij in Griekenland geen behandeling voor zijn tandproblemen kreeg, dat hij naar de gemeente ging, dat men hem daar zei te wachten op een oproep en dat die nooit volgde (NPO, p. 5, 15), maar van verdere pogingen om behandeld te worden door een arts of tandarts – die beter geplaatst zijn om medische zorgen te verstrekken dan een gemeentelijke dienst – maakt hij geen melding. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat er in Griekenland wel degelijk toegang is tot gratis gezondheidszorg via openbare ziekenhuizen en medische structuren. Bovendien blijkt ook uit de uiteenzetting *supra* en *infra* geenszins dat verzoeker als statushouder in Griekenland geen toegang heeft tot medische opvolging en ondersteuning. Hij toont in dit verband niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, wordt opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de

artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Voorts blijkt niet dat verzoekers medische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.6.2. Verzoeker betwist niet dat zijn ADET nog geldig is en legt hiervan een kopie neer (zie ook *supra*; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4).

In dit verband wordt vastgesteld dat hij hieromtrent geen consistente verklaringen aflegt. Initieel verklaart hij dat hij na zijn erkenningsbeslissing enkel een open "*ausweis*" kreeg om binnen Griekenland te reizen en toont hij, op verzoek, een foto van zijn Asylum Seeker Card (NPO, p. 9-10; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Zowel bij de DVZ als bij het CGVS werpt hij op dat hij geen Grieks paspoort kreeg (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 24.07.23, punt 25; NPO, p. 10). Wanneer hij gevraagd wordt of hij nadien nog een verblijfskaart of paspoort heeft aangevraagd, stelt hij dat hij dat niet wilde doen omwille van het racisme en de slechte situatie in Griekenland. Wanneer hij echter geconfronteerd wordt met de gegevens van de Griekse asielinstanties waaruit blijkt dat hij wel degelijk een geldige ADET en een paspoort heeft (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 3), wijzigt hij zijn verklaringen, stellende dat hij een "*ausweis*", verblijfskaart en reispas had, waarbij hij zich de vraag stelt hoe hij anders naar België zou zijn gekomen (NPO, p. 11). Daarnaast verklaart hij initieel dat hij zijn verblijfsdocumenten en reispas pas na acht maanden verblijf in Griekenland heeft ontvangen (NPO, p. 10, 12), terwijl blijkt dat deze reeds in maart 2023 werden afgeleverd – drie maanden vóór zijn vertrek uit Griekenland (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 3). Hierop gewezen, verandert hij het geweer van schouder, stellende dat hij ze al na vijf maanden ontvangen had (NPO, p. 13).

Gezien de mogelijkheden tot ondersteuning in Griekenland afhankelijk zijn van een geldige ADET, laat verzoeker, die hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, niet toe om een duidelijk beeld te scheppen van zijn werkelijke verblijfsituatie aldaar, waardoor hij verzaakt aan zijn medewerkingsplicht. Dit blijkt overigens ook uit zijn verklaring dat hij het zich niet zou herinneren of hij in Griekenland over een AMKA beschikte (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 24.07.2023) en wordt verder onderstreept, nu hij verklaart dat hij zijn originele documenten heeft weggegooid (NPO, p. 11). Waar hij in dit verband toevoegt dat die actie een uitdrukking betreft van zijn diepe vrees om naar Griekenland terug te keren en hij hier wel kopieën van kan voorleggen, betreft dit niet meer dan een blote bewering. Bovendien mag er van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich bewust was van het belang van dergelijke documenten, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat hij die zomaar zou verscheuren.

Wat er ook van zij, krijgt een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en die zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige

verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Zo blijkt dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen, waarbij de volgende procedure gevolgd moet worden: *“Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar met deze voor beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).”*

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen, gelet op zijn blote beweringen hieromtrent, blijkt hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat zijn Griekse verblijfsvergunning binnenkort verloopt, wordt erop gewezen dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatste AIDA-rapport te kennen dat *“the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter’s decision is notified to the applicant also via email”* (vrije vertaling: *“de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”*) (AIDA-rapport van juni 2024, p. 244-246). Verder blijkt dat de Griekse asieldienst momenteel zou werken aan een hervorming van de wetgeving die het mogelijk zou maken om aanvragen voor een ADET-verlenging via een speciaal online platform in te dienen. Daarbij zal ook automatisch een certificaat worden uitgegeven dat de verlengingsaanvraag bevestigt (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19; *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 9). Het blijkt hier enkel om een aankondiging te gaan; er is geen informatie dat zulk online platform al functioneert.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij al dan niet omwille van zijn psychologische situatie, die supra wordt beschreven, niet in staat zou zijn om dergelijke stappen te ondernemen, er zich bewust van zijnde dat zijn ADET op een bepaald moment komt te vervallen.

4.6.3. Zoals reeds supra aangestipt verklaart verzoeker zich niet te herinneren of hij in Griekenland een AMKA heeft gehad en geeft hij nog aan er geen AFM gehad te hebben (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland 24.07.23).

De commissaris-generaal wijst er met betrekking tot verzoekers verklaringen aangaande de AMKA en AFM terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Hierbij wordt benadrukt dat, zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen (zie *supra*), hij gedurende de wachttijd toegang blijft houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoekers betoog dat hij hier geen toegang toe zou hebben kan dus geenszins worden gevolgd.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart

2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning geldig is tot 25 oktober 2025, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Ter volledigheid wordt erop gewezen dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Verzoeker maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen of het activeren van een AMKA. Er wordt hierbij aan herinnerd dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid weerhouden wordt die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, september 2024, p. 49, 50-51). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p.50).

Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoekers betoog dat hij hier geen toegang toe zou hebben kan dus geenszins worden gevolgd.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. Er wordt hierbij benadrukt dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid weerhouden wordt die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen (zie *supra*).

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

4.6.4. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen – waaromtrent *supra* reeds werd geoordeeld dat deze inconsistent zijn – blijkt vooreerst dat hij

Griekenland verlaten heeft ongeveer vier maanden nadat hij er zijn verblijfsvergunning kreeg (NPO, p. 11-13). Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland erkend werd als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit zijn verklaringen en gedrag blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij zich tijdens zijn verblijf in Griekenland in hoedanigheid van erkend vluchteling, gedurende acht maanden, niet staande heeft kunnen houden en dat hij er in omstandigheden leefde strijdig aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Hoewel verzoeker stelt dat het voor hem niet mogelijk was om in Griekenland werk of onderdak te vinden, blijkt uit zijn verklaringen dat hij hiertoe slechts beperkte inspanningen geleverd heeft doch dat hij erin slaagde om, via informele kanalen, aan de slag te gaan. Hij zou één maand gewerkt hebben in de olijfteelt, maar zou er uitgebuit zijn, nu zijn werkgever hem slechts betaalde voor de helft van het gedane werk. Hij zou 30 euro gekregen hebben voor 8 uren werk (NPO, p. 9, 14). Voor het overige stelt hij dat hij geen werk vond, maar geeft hierbij aan dat hij zich begaf naar een “stopplaats” waar hij wachtte in de hoop door iemand te worden opgepikt die op zoek was naar werkrachten (NPO, p. 14). Gevraagd naar andere pogingen om werk te vinden, stelt hij enkel dat hij “veel geprobeerd” heeft, zonder dit verder concreet te onderbouwen. Hij vermeldt daarnaast dat hij bij een ijzerfirma, een garage en bij een tegelzetter is langsgegaan, maar dat hij bij geen van deze werkgevers effectief werk kon aanvangen of behouden (NPO, p. 14). Buiten deze informele zoektocht naar werk maakt hij geen melding van enige andere initiatieven om (legaal) werk te vinden. Zo blijkt niet dat hij zich heeft geregistreerd bij een arbeidsbemiddelingsdienst, interimkantoren of andere instanties die tussenkomen bij tewerkstelling. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat hij afdoende inspanningen heeft geleverd om toegang te verkrijgen tot (legale) arbeid.

Wat zijn toegang tot huisvesting betreft, verklaart verzoeker dat hij (na zijn erkenning als vluchteling) verbleef op Kreta, op een plaats die hij als “onbewoonbaar” omschrijft en waar enkel vluchtelingen op matrassen sliepen. Volgens hem werden zij daar regelmatig weggestuurd door de politie (NPO, p. 10). Wanneer hem echter gevraagd wordt welke stappen hij ondernomen heeft om aan een woning te geraken, stelt hij slechts dat hij zich tot de gemeente en tot één organisatie heeft gewend. Van deze organisatie kan hij de naam evenwel niet geven, en hij verklaart enkel dat hij er een afspraak kreeg binnen drie à vier maanden (NPO, p. 13). Van andere pogingen om structureel onderdak te verkrijgen maakt hij geen melding. Hij stelt enkel dat hij geen woning kon vinden omdat hij daarvoor geld nodig had (NPO, p. 13-14). De enige andere instantie die hij vermeldt is de organisatie “Alpha”, die hem eerder hielp tijdens zijn verblijf op Samos, maar toen had hij nog geen beschermingsstatus (NPO, p. 13), zodat deze hulpverlening niet relevant is voor de beoordeling van zijn situatie als statushouder (zie ook punt 4.6.6.). Verzoeker toont met deze summiere en weinig concrete verklaringen niet aan dat hij afdoende inspanningen heeft geleverd om via formele of georganiseerde kanalen toegang te verkrijgen tot huisvesting of de arbeidsmarkt. Zijn vage verwijzing naar een afspraak bij een onbekende organisatie volstaat niet om het tegendeel aannemelijk te maken. Bovendien verklaart verzoeker dat zijn paternale neven uit België hem geholpen hadden bij het financieren van zijn reis van Turkije naar Griekenland, waarvoor zij 1000 euro verzamelden (NPO, p. 8). Gelet op het voorgaande is het niet aannemelijk dat zij hem niet zouden kunnen ondersteunen bij het betalen van huur of bij het verbeteren van zijn situatie in Griekenland. Dat zij hem hoogstens kleine bedragen van 50 tot 100 euro konden sturen (NPO, p. 14) is niet geloofwaardig daar zij hem tegelijk een aanzienlijk bedrag konden sturen om Turkije te verlaten, waar hij wel onderdak en werk had (NPO, p. 8).

Dat verzoeker aldus verstoken bleef van huisvesting en geen toegang had tot de arbeidsmarkt, wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt door te verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland, vindt aldus allerm minst steun in zijn verklaringen aangelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zijn betoog in dit verband is hoegenaamd niet dienstig.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na het ontvangen van zijn verblijfsdocumenten, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoot. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet vier maanden na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten, kan hij bezwaarlijk stellen

dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift, dat zich in essentie beperkt tot het verwijzen naar algemene landeninformatie, doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

4.6.5. Verder toont verzoeker, die aldus geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. Zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing beschikte hij duidelijk over een netwerk en middelen om zijn vertrek uit Gaza, uit Turkije en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (NPO, p. 7-8, 16) en geeft hij aan zijn reis zelf georganiseerd te hebben (AD CGVS, Verklaring DVZ, 24.07.2023, punt 32) wat getuigt van de nodige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Bovendien slaagde hij erin om gedurende een periode van meer dan twee jaar in Turkije te verblijven, waar hij in staat was om zowel onderdak als tewerkstelling te vinden en dit ondanks de moeilijke omstandigheden die hij daar zou hebben ondervonden (NPO, p. 7-8, 14). Voorts blijkt dat hij kon rekenen op financiële steun van zijn familieleden in België, die zijn reis naar Griekenland gefinancierd hadden (NPO, p. 8). Tot slot verklaart verzoeker dat hij in België naar school gaat en de taal leert (NPO, p. 3), hetgeen bijkomend aantoont dat hij de capaciteiten heeft om in zich aan te passen aan zijn leefomstandigheden. Verzoeker is overigens ook geschoold en behaalde in 2016 zijn diploma van Bachelor in Business Administration (AD CGVS, Verklaring DVZ, 24.07.2023, punt 11)

4.6.6. Waar de verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn asielprocedure eerst in een vluchtelingenkamp in Samos verbleef, maar dat hij hier na een week werd uitgezet en in een tent op straat moest gaan wonen (NPO, p. 8, 10), dient in navolging van de commissaris-generaal te worden opgemerkt dat die omstandigheden, die hij zou hebben meegemaakt als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, zich situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Aan verzoeker werd toen nog geen internationale bescherming verleend. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat deze situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien geeft hij aan dat hij contact had met een medewerkster van een lokale NGO "Alpha", die hem voorzag in psychologische bijstand en eten (NPO, p. 9). De medewerkster van Alpha bevestigt dit in haar getuigenis van 4 maart 2025. Zij verklaart dat zij verzoeker bijstand verleend heeft gedurende zijn verblijf op Samos in haar hoedanigheid als "*Psychosocial Support Coordinator*" (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13).

4.6.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland slachtoffer geworden is van geweld door de Griekse politie. Hoewel hij stelt dat hij door hen gefouilleerd en geslagen werd en dat zij hem beschouwden als een terrorist en niet als een persoon die om internationale bescherming verzocht heeft (NPO, p. 12, 14), blijkt niet dat hij verdere stappen ondernomen heeft om klacht in te dienen of bescherming te zoeken, wat de geloofwaardigheid van deze incidenten ten zeerste ondermijnt. De foto's waarop verzoekers verwondingen te zien zijn, (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14) doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien zij geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin en wanneer die verwondingen werden opgelopen. Deze verwondingen getuigen evenmin van een fysieke aandoening waardoor hij zich niet staande zal kunnen houden in Griekenland. Bovendien wijst niets op een actuele of herhaalde vrees bij terugkeer, aangezien de incidenten – voor zover zij al geloofwaardig zouden zijn – zich enkel in een specifieke context voordeden (NPO, p. 12, 14).

Waar hij nog in het algemeen verwijst naar mogelijks racisme in Griekenland, terwijl geen enkele lidstaat hiervan gevrijwaard is, is dit niet voldoende om te spreken van een situatie van verregaande materiële deprivatie en van een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.6.8. Zoals reeds *supra* aangestipt volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of

standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niet van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Uit het loutere gegeven dat verzoeker bepaalde psychologische moeilijkheden kent (zie *supra*), kan niet worden afgeleid dat hij zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker, te meer nu hij zelf verwijst naar de situatie in Gaza.

4.8. Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook ten opzichte van Griekenland te worden beoordeeld. Zijn verwijzingen in zijn verzoekschrift naar de situatie in zijn regio van herkomst, is dan ook niet dienstig. Gelet op het voorgaande, kan hij evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn volledig asioldossier dient opgevraagd te worden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

4.9. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel

3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

4.10. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.11. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

4.12. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.13. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

4.14. Alles samengenomen wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------